

ΣΤΑΘΜΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ	ΓΕΓΟΝΟΣ	ΣΧΟΛΙΑ
33	Ίδρυση της Εκκλησίας-Πεντηκοστή	Χωρίζει την ιστορία στα δύο, σε προ και μετά Χριστόν εποχή. <u>Κατανόηση</u> του κηρύγματος και της αποστολής των μαθητών στην οικουμένη
33 κ. εξής	Κοινοκτημοσύνη (αγάπες)	Κοινά δείπνα κάθε βράδυ μετά την τέλεση της Θ. Ευχαριστίας
47-60	Διάδοση του Χριστιανισμού	Περιοδείες του Α. Παύλου (πρώην φοβερός διώκτης μετατρέπεται σε ένθερμο κήρυκα του Ευαγγελίου του Χριστού)
49	Αποστολική Σύνοδος Ιεροσολύμων [απόφαση σταθμός για τη διάδοση του χριστιανισμού στα έθνη]	Δημοκρατικός τρόπος λειτουργίας της Εκκλησίας. Αν και η πλειονότητα των μελών της ήταν ιουδαϊκής καταγωγής, δεν έμειναν προσκολλημένοι στις ιουδαϊκές τους αντιλήψεις. Η Εκκλησία, χωρίς να απαρνηθεί τις ιουδαϊκές της καταβολές, χειραφετήθηκε από τους ιουδαϊκούς θεσμούς και άνοιξε ο δρόμος για να γίνει μια οικουμενική πίστη , στηριγμένη στην ελευθερία και όχι στη δουλική προσήλωση σε τυπικές, νεκρές εβραϊκές εντολές. Πρότυπο των επτά μετέπειτα Οικουμενικών Συνόδων (Συνοδικότητα).
(54-311)	Διωγμοί: Νέρωνα έως και τον Γαλέριο Κατακόμβες	Η γρήγορη εξάπλωση του Ευαγγελίου στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία δημιουργούσε ένα νέο πολιτισμό που άλλαζε το status quo της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και ξεκίνησαν οι διώξεις. Πλήθος των μαρτύρων και των αγίων της Εκκλησίας την εποχή αυτή. Κρύπτες μέσα στη γη που προφύλασσαν από τους Ρωμαίους και μέσα σε αυτές οι πρωτοχριστιανοί τελούσαν τη Θ. Ευχαριστία
272-337	ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ--ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΜΕΔΙΟΛΑΝΩΝ (313)	Διάταγμα ανεξιθρησκίας. Με τις αποφάσεις στα Μεδιόλανα άρχισε να αλλάζει η κοινωνική και η θρησκευτική πραγματικότητα στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Το χριστιανικό πνεύμα άρχισε να επηρεάζει εντονότερα από πριν την πολιτική και κοινωνική ζωή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.
(3 ^ο -8 ^ο αι)	Αιρέσεις (και εικονομαχία: 726-843) ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΔΟΙ	Οι αιρέσεις αμφισβήτησαν τις θεμελιώδεις αλήθειες της χριστιανικής πίστεως και, ειδικότερα, το <u>πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού</u> και το <u>τρισυπόστατο και ομοούσιο της Αγίας Τριάδας</u> (αίτια: η υπερτίμηση της λογικής/αλαζονεία, καθώς και η εισαγωγή στοιχείων από άλλες θρησκείες/φιλοσοφίες. Οι αιρέσεις δίκασαν την Εκκλησία. Σύνοδος είναι το ανώτατο συλλογικό όργανο της Εκκλησίας το οποίο αποφασίζει για θέματα πίστεως, διδασκαλίας και οργάνωσης. Αποφασίζει: Δόγματα/όρους = θέματα πίστεως που δεν αλλάζουν ποτέ και Κανόνες = λατρείας και διοίκησης
862/989	Εκχριστιανισμός των Σλάβων & αργότερα των Βουλγάρων	Από τον Κύριλλο και το Μεθόδιο . Δημιούργησαν στους Σλάβους το δικό τους αλφάβητο (« <u>γλαγολιτικό</u> »). Αργότερα αυτό απλουστεύθηκε και ονομάστηκε « <u>κυρίλλειο</u> ». Έτσι, μεταφράστηκαν στα Σλαβικά η Αγία Γραφή και η Θεία Λειτουργία. Οι δυο βυζαντινοί ιεραπόστολοι, σεβόμενοι την πολιτιστική ταυτότητα των λαών που εκχριστιάνισαν, φρόντισαν, ώστε η νεοσύστατη σλαβική Εκκλησία να παραμείνει ανεξάρτητη. Με τον εκχριστιανισμό των Ρώσων (989) μια τεράστια έκταση εντάχθηκε στη σφαίρα επιρροής της Ορθοδοξίας και του βυζαντινού πολιτισμού. Η μεταβολή αυτή επηρέασε καθοριστικά τη νοοτροπία και τον πνευματικό και υλικό πολιτισμό των Ρώσων. Οι εμπορικές ανταλλαγές με το Βυζάντιο εντατικοποιήθηκαν.

ΣΤΑΘΜΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

864/1054	ΣΧΙΣΜΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ (Ανατολικής & Δυτικής Εκκλησίας)	Καμπή και τραύμα στην ιστορία της. <u>Αιτίες:</u> α) παπικό πρωτείο β) παπικό αλάθητο γ) filioque [Το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και εκ του Υιού] και κλπ. Για την πολιτική ζωή της αυτοκρατορίας το Σχίσμα είναι καταστροφικό. Η Δύση προωθεί συνεχώς σχέδια κατάκτησης της Ανατολής με τις Σταυροφορίες. Με την 4^η Σταυροφορία (1202-1204) καταλαμβάνει και καταστρέφει την Πόλη. Προσπαθεί να επιβάλει στα κατακτημένα μέρη τα <u>λατινικά έθιμα</u> . Αντιμετωπίζει τους ορθοδόξους ως εχθρούς χειρότερους και από τους μουσουλμάνους, οι οποίοι αποτελούσαν το πρόσχημα της Σταυροφορίας. Άλλες αυθαιρεσίες: α) καθαρτήριο πυρ β) συγχωροχάρτια γ) Ιερά Εξέταση (12 ^{ος} αι) δ) Οι καθολικοί προσφέρουν άζυμο άρτο στη θ. Ευχαριστία και ε) λειτουργικές καινοτομίες σε όλα τα Μυστήρια της Εκκλησίας.
	ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ (ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ) 1483-1546	Μοναχοί και θεολόγοι όπως ο Σαβοναρόλα στην Ιταλία (+1498), ο Ιωάννης Χους στην Πράγα (+1415), ο Ουίκλιφ στην Αγγλία (+1374) επιδίωκαν με πύρινα κηρύγματα να κλονίσουν το τείχος της διαφθοράς που απομάκρυνε το λαό από την γνησιότητα της πίστης του. Η κατάληξη των περισσότερων μεταρρυθμιστών ήταν τα βασανιστήρια και ο θάνατος. Αμφισβητήσεις, όμως, προέρχονταν και από υψηλόβαθμα διοικητικά στελέχη της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, που σιωπηρά, δεν αναγνώριζαν τον Πάπα ως κεφαλή της Εκκλησίας αλλά τις Οικουμενικές Συνόδους. Παράλληλα, το 15ο αιώνα πλήθος νέες ιδέες και γεγονότα σε Ανατολή και Δύση κλόνισαν τη θεοκρατική αντίληψη του Μεσαίωνα και προετοίμασαν την Αναγέννηση . Στην Ιταλία έκανε την εμφάνιση του ο Ανθρωπισμός (Ουμανισμός) που γρήγορα διαδόθηκε στην Ισπανία, στη Γαλλία, στην Αγγλία, στις Κάτω Χώρες και στη Γερμανία. Ο Ανθρωπισμός χαρακτηριζόταν από « στροφή προς τις πηγές », δηλαδή τη μελέτη των αρχαίων συγγραμμάτων. Ο Μαρτίνος Λούθηρος (1483-1546) αναδείχθηκε σε πρωτεργάτη της Μεταρρύθμισης. Πρόβαλλε την άποψη ότι η σωτηρία δεν επιτυγχάνεται διά της τιμωρίας αλλά μόνο δια της χάρης του Θεού (sola gratia). Ο δίκαιος Θεός επιδιώκει τη σωτηρία του ανθρώπου χωρίς αντάλλαγμα. Η σωτηρία, ως δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο, εξαρτάται μόνο από την πίστη στον Χριστό (solus Christus) και δεν επηρεάζεται από τις καλές πράξεις του ανθρώπου. Δέχεται μόνο την Α. Γραφή [sola scriptura] (ο καθένας μπορεί να την ερμηνεύει!) και απορρίπτει την Ι. Παράδοση, ο κάθε πιστός δύναται να ερμηνεύσει τη Βίβλο! Απορρίπτουν τις εικόνες, ιερατείο, νηστείες, αρνούνται το σημείο του σταυρού, τα ιερά λείψανα. Κράτησαν μόνο δύο από τα επτά Μυστήρια: Βάπτισμα και Θ. Ευχαριστία.
1484-1564	Οι μεταρρυθμιστές Ζβίγκλιος(1484-1531) και Καλβίνος (1509-1564)	Ο Ζβίγκλιος έφερε τη Μεταρρύθμιση στην Ελβετία . Ο Καλβινισμός σε αντίθεση με τον Ζβίγκλιο απομακρύνθηκε αρκετά από το Λουθηρανισμό και αποτέλεσε ιδιαίτερο κλάδο. Διαδόθηκε στην Ελβετία, στις Κάτω Χώρες και στη Σκωτία. Στη Γαλλία επικράτησε η διδασκαλία του Καλβίνου μόνο σε ένα μέρος του πληθυσμού, γιατί αντέδρασαν οι ρωμαιοκαθολικοί ηγέμονες της.
1948	ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ World Council of Churches	Είναι μια οικουμενική διαχριστιανική οργάνωση-πλην παπικών- με σκοπό την προώθηση της χριστιανικής ενότητας. Αποτελεί κοινωνία 340 εκκλησιών, από τις οποίες οι 157 είναι μέλη του, και αντιπροσωπεύει πάνω από 550.000.000 Χριστιανούς, σε περισσότερες από 100 χώρες.